

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa M.B.M.
przeciwko [...] Centrum [...] w Ł. i K.K.P. o odszkodowanie, zadośćuczynienie i
rentę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 lipca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 11 lipca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powódki obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz Centrum [...] w Ł..**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne

jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 382 k.p.c. i przedstawia krótki wywód na uzasadnienie zarzucanego uchybienia. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Uzasadnienie wniosku sprowadza się do twierdzenia, że motyw Sądu drugiej instancji budzą wątpliwości skarżącej, bo był on władny odmiennie, niż Sąd Okręgowy ocenić wyniki postępowania, uzupełnić postępowanie dowodowe i zmienić ustalenia faktyczne, a tego nie uczynił. Wysoki poziom ogólności tego twierdzenia nie pozwala na ocenę, w jakim zakresie postępowanie dowodowe powinno być uzupełnione i to zarówno co do rodzaju dowodów, które Sąd Apelacyjny powinien przeprowadzić, jak i faktów, które miałyby być nimi wykazane, zwłaszcza, że skarżąca nie podnosi naruszenia art. 232 k.p.c. przez nie podjęcie określonych czynności dowodowych z urzędu. Nie zostało również w jakikolwiek sposób wskazane, jaki wpływ na rozstrzygnięcie sprawy ma zarzucane uchybienie; takiego wskazania nie stanowi odwołanie się do orzecznictwa Sądu Najwyższego i poglądu aprobowanego możliwość zmiany przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych. Oczywista zasadność skargi oparta na naruszeniu art. 382 k.p.c. musi być

wykazana przez powołanie konkretnych okoliczności wskazujących, że sąd drugiej instancji bezpodstawnie pominął część zebranego w sprawie materiału, orzekając wyłącznie na podstawie materiału zgromadzonego przed Sądem pierwszej instancji albo oparł swe merytoryczne orzeczenie na własnym materiale, z pominięciem wyników postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd pierwszej instancji, a uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2007 r., III CSK 337/06, z dnia 9 czerwca 2005 r., III CK 674/04, z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, z dnia 6 października 2016 r., IV CSK 783/15, nie publ.). Na takie jednak uchybienie skarżąca się jednak we wniosku nie powołuje, a jego analiza nie pozwala na stwierdzenie, że nastąpiły uchybienia przepisom postępowania o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Z uwagi na szczególny charakter sprawy oraz sytuację majątkową skarżącej o kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 i 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.